

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Republika Słowacka) w dniu 1 sierpnia 2014 r. – Provident Financial s.r.o. przeciwko Zdenkowi Sobotce

(Sprawa C-372/14)

(2014/C 380/02)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Provident Financial s.r.o.

Druga strona postępowania: Zdeněk Sobotka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) powinna być interpretowana w ten sposób, że zachowanie podmiotu, który udziela kredytu konsumenckiego i przedstawia konsumentowi warunki umowne w sposób sprawiający fałszywe wrażenie, że może on swobodnie wybrać usługę dodatkową polegającą na gwarancji ratalnej spłaty kredytu, przy czym w rzeczywistości wywiera on na konsumenta bezprawny nacisk, aby zaakceptował on tę usługę, stanowi nieuczciwą praktykę handlową?
- 2) Czy dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych powinna być interpretowana w ten sposób, że zachowanie wierzyciela polegające na tym, iż warunki umowne zostają przedstawione konsumentowi w taki sposób, że przekazuje mu się dane na temat rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO), która nie zawiera kosztów usługi dodatkowej, stanowi nieuczciwą praktykę handlową?
- 3) Czy dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych powinna być interpretowana w ten sposób, że zachowanie wierzyciela, które polega na żądaniu od konsumentów na rynku kredytów konsumenckich za usługę dodatkową ceny znacznie wyższej w porównaniu z jej rzeczywistymi kosztami, stanowi nieuczciwą praktykę handlową, oraz czy niewliczenie do RRSO kosztów usługi dodatkowej oznacza obejście obowiązku przejrzystości rzeczywistych całkowitych kosztów kredytu konsumenckiego?
- 4) Czy dyrektywa Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwana dalej „dyrektywą 93/13”) powinna być interpretowana w ten sposób, że usługa w postaci gwarancji ratalnej spłaty kredytu konsumenckiego, przedmiotem której to usługi jest inkasowanie w gotówce rat kredytu płaconych przez konsumenta, stanowi główny przedmiot świadczenia w kredycie konsumenckim?

- 5) Czy dyrektywa Rady 87/102/EWG⁽³⁾ z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego w wersji zmienionej dyrektywą 98/7/WE⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. powinna być interpretowana w ten sposób, że RRSO obejmuje także wynagrodzenie za inkasowanie w gotówce rat kredytu lub jego część, jeżeli wynagrodzenie przewyższa znacznie konieczne koszty takiej usługi dodatkowej, oraz czy art. 14 wspomnianej dyrektywy powinien być interpretowany w ten sposób, że następuje obejście instytucji prawnej RRSO, gdy wynagrodzenie za usługę dodatkową przewyższa znacznie koszty tej usługi i nie jest wliczone do RRSO?
- 6) Czy [dyrektywa 93/13] powinna być interpretowana w ten sposób, że do spełnienia wymogu przejrzystości usługi dodatkowej, za którą uiszczane są opłaty administracyjne, wystarczy, iż cena za tę usługę administracyjną jest jasna i zrozumiała (opłaty administracyjne), nawet jeśli przedmiot świadczenia odpowiadającego tej usłudze nie jest dokładnie określony?
- 7) Czy art. 4 ust. 1 i 2 [dyrektywy 93/13] powinien być interpretowany w ten sposób, że sama okoliczność, iż opłaty administracyjne są ujęte w obliczeniu RRSO, stoi na przeszkodzie kontroli sądowej tych opłat do celów wspomnianej dyrektywy?
- 8) Czy [dyrektywa 93/13] powinna być interpretowana w ten sposób, że sama kwota opłat administracyjnych stoi na przeszkodzie kontroli sądowej do celów wspomnianej dyrektywy?
- 9) Jeżeli odpowiedź na pytanie szóste będzie brzmiała w ten sposób, że przedmiot usługi administracyjnej, za którą muszą być uiszczane opłaty administracyjne, jest wystarczająco przejrzysty, to czy w takim przypadku usługa administracyjna wraz z wszystkimi elementami wykonania, z jakimi może się ona potencjalnie wiązać, stanowi główny przedmiot kredytu konsumenckiego?
- 10) Czy art. 4 ust. 1 [dyrektywy 93/13] powinien być interpretowany w ten sposób, że do celów wspomnianej dyrektywy istotna jest między innymi okoliczność, iż konsument otrzymuje za opłaty z tytułu usługi dodatkowej świadczenie, które w zdecydowanej mierze nie leży w jego interesie, lecz w interesie wierzyciela kredytu konsumenckiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 42, s. 48.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 101, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-398/14)

(2014/C 380/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że, nie zapewniając odpowiedniego poziomu oczyszczania ścieków komunalnych w 52 aglomeracjach, w odniesieniu do których stwierdzone zostało naruszenie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.